
e-Bubbels
uit
Filosofenfontein
31 juli 2020
Foto Geert Moons

Voorwoordje

Beste lezers,

Na de vorige, speciale uitgave, kunnen jullie hier terug een normaal nummer van de e-Bubbels uit Filosofenfontein vinden. Het is weer een goed gevuld nummer geworden, met zeer gevarieerde informatie. Steeds meer mensen grijpen naar de pen, het tekenpotlood, het fototoestel, ... om een eigen ervaring, een persoonlijke gedachte, een beeld, ... door te sturen. Laat maar komen!

Zo wordt onze bedoeling gerealiseerd: een uitgave van velen voor velen ...
Laten we zo verder doen. Je kan je bijdrage sturen naar info@filosofenfontein.be.

Veel lees-, kijk- en luisterplezier!

Jacqueline

Overwegingen op de vieringen

Reacties op de bezinning door Ria Verschueren

De bezinningstekst is te vinden op 28 juni 2020.

VRAAG: Hoe zien wij onze taak als ouders van volwassen kinderen? Wanneer houden we afstand, wanneer staan we klaar? Hoe leren we hen opnieuw graag zien, ook als de clash groot was (is)?

Een grote angst van elke ouder is een misverstand hebben met een van je kinderen. Daarom zwijg ik en vaak te veel. Want geen dialoog schept uiteraard ook afstand.
Anne-Lieze

VRAAG: Wat heeft corona ons geleerd over loslaten?

Dat het niet zo moeilijk is om sober te leven omdat iedereen in dezelfde situatie zat. Dat het veel moeilijker is om het vol te houden!!
Hier heb ik het uiteraard over mensen die de middelen hebben om een keuze te maken.
Niet naar een concert kunnen gaan of een leuke bijeenkomst, was niet zo moeilijk. Ook weer met de wetenschap dat het maar tijdelijk is.
Anne-Lieze

Het evangelieverhaal van 28 juni 2020 is een taal die bij mij hard binnenkomt: zijn kruis opnemen, vader en moeder verlaten…
Ik diende in Corona tijd mijn moeder achter te laten (letterlijk) in het woonzorgcentrum waar ze niet de nodige middelen en capaciteit hadden om de zorgen te verlenen die nodig waren. Mijn moeder is, net als vele andere bewoners, in het woonzorgcentrum overleden door honger, dorst, verdriet…moeder-ziel alleen. Ik voel de pijn nog steeds. Deze evangelietekst kwam ineens heel letterlijk tot leven: moeder achterlaten, loslaten zelfs over de dood heen. Ik vroeg me af waar God in heel die situatie was. De evangelietekst die harde taal spreekt gaf mij wat inzicht… Jezus en God werden heel concreet… een ervaring dat het volgen van Jezus soms heel concreet kan worden, ook vandaag nog. De weg van Jezus volgen kan soms zo concreet worden dat het pijn doet, bloed, zweet en tranen met zich meebrengt.

Tegelijk brengt het in al die verlatenheid God ook heel nabij. Wie kan beter ons lijden begrijpen dan Hij die aan het kruis voor ons gestorven is? Wat in deze coronatijd ervaren werd, droeg de evangelist reeds uit aan de eerste volgelingen van Jezus en probeerde hen een hart onder de riem te steken door aan te geven: volgeling van Jezus zijn is niet simpel, het is niet altijd rozegeur en maneschijn. Maar God is ons nabij in mooie momenten, maar ook in droevige momenten.
Dat is een troostvolle boodschap, die de evangelietekst in een meer ruimte-gevend perspectief plaatst.
Ann Linthoudt

VRAAG: Is een celibatair leven voor een profeet, een voorganger, misschien toch zo gek nog niet?

Vaak is de vraag over het celibaat aan een priester of pater gesteld. Ik vroeg het aan enkele zusters. Zou een moederschap niet te combineren zijn met een roeping als verkondiger van de blijde boodschap?
Een sober leven als profeet is heel belangrijk. Voorganger zijn met een kind op je arm lijkt mij best mogelijk als dat je keuze is. Waarom praten zusters niet over het gemis van een man?
Anne-Lieze

Reacties op de bezinning door Jacques Perquy

De bezinningstekst geeft 3 commentaren op de parabel van de zaaier (Mt. 13, 1-23) en is te vinden op 12 juli 2020. De bezinning eindigt met de vraag:
Welke van de 3 commentaren heeft u het meest aangesproken en waarom?

Bedankt, Jacques, ik kan mij in de 3 commentaren terugvinden, ze openen telkens een nieuwe horizon en leggen een nieuwe symboliek van deze welgekende parabel bloot.
Maar als ik er eentje moet uitkiezen, dan ga ik voor de commentaar van Mgr. Gaillot 'De spiritualiteit van de zaaier' omdat ik mij hierin het meest herken vanuit mijn dagelijkse activiteiten. Vanuit mijn job als professor en als hoofd van een grote onderzoeksgroep ben ik gewoon te zaaien op de akker van mijn studenten: niet alleen kennis, maar ook levenswijsheid. De vruchten hiervan zullen zij hopelijk later plukken in hun loopbaan. Ook als moeder heb ik veel gezaaid: liefde, geloof, ... soms met vallen en opstaan, maar nu de kinderen allen het huis uit zijn, stemt het ons dankbaar te zien hoe zij uitgroeiden tot mooie mensen. De cirkel is rond nu zij op hun beurt het leven doorgeven en zaaier zijn voor hun kinderen.
In beide gevallen gaat het vooral om het gratuïte zaad dat kwistig wordt uitgedeeld waarvoor we geen rekenschap vragen aan de ontvanger. We laten hem/haar de volle vrijheid ons zaad al dan niet te op te vangen. We hebben de vruchten ervan niet in eigen handen maar geloven en vertrouwen dat het zijn eigen weg zoekt om ten gepaste tijde wortel te schieten...
Sabine Van Huffel

Wij hopen steeds dat, als we 'zaaien', er 'oogst' komt, dat er resultaat zal zijn. Maar wat als dat niet zo is? Niet iedereen heeft de mogelijkheden, om welke reden ook, om 'zaad' succesvol te laten ontkiemen. Ook voor deze mensen moeten we alle respect opbrengen en hen ten volle ondersteunen.
Mieke

Aansluitend bij de derde commentaar, kan je vanuit de vier soorten grond naar je verleden en je toekomst kijken. Je hebt vaak kansen laten liggen. Soms ging je enthousiast op een uitnodiging in,

maar je hield niet vol. Er waren veel verleidingen, je raakte niet uit je verslaving aan luxe en comfort. Maar af en toe kon je meewerken aan opvoeding en opbouw van gemeenschap, dat maakt je dankbaar. Zo zal het ook in de toekomst zijn voor jou en voor de anderen.
Laten we daarom mild zijn en de momenten, waarop het zaadje ontkiemt, koesteren.
Jan

'Zorg voor de ziel in coronatijden' door Marcel Braekers

De plotse uitbraak van covid-19 zorgde voor een ingrijpende verandering in mijn leven. Eucharistievieringen, conferenties, lesgeven, spirituele en therapeutische begeleidingen, vergaderingen, bezoek aan en van vrienden, dat alles viel weg. Plots was er die zee van tijd en het gevoel van een weldoende vakantie. Maar vlug was er ook de onzekerheid om buiten te komen, het aandachtig volgen van kleine lichaamskwalen, argwaan naar wie te dicht in de buurt kwam, de hallucinante cijfers van doden, zieken, overwerkte gezondheidswerkers, enkele medebroeders die stierven zonder een groet. Mensen gingen anders leven en werken en plots kwam de idee dat misschien het leven heel anders zou worden: meer bescheiden, met meer respect voor de natuur, meer bewust van wat waardevol is en wat tot hiertoe evident was. Ik schreef enkele cursiefjes als bemoediging voor de tochtgenoten van Filosofenfontein. Voor het overige viel een grote stilte over mijn leven en over de plaats waar ik woon. Intussen zijn we enkele maanden verder en kijken we meer gericht en ietwat rustiger naar deze crisis. En meer en meer beginnen we te beseffen dat alles weer zijn gewone gang begint te gaan, dat mensen dezelfde blijven, dat men niet wijzer is geworden en dat er maar één verlangen is: het oude herstellen. Ontgoochelend.

Heeft dit gebeuren mij veranderd? Heel zeker. De eerste tijd heb ik beleefd als een zalige vakantie. Ik kon leven als een echte kluizenaar in een prachtig park en dat op een ogenblik dat de natuur zich als een onverdiend geschenk aan mij vertoonde. Er was veel tijd voor gebed en meditatie. Ik herlas de apoftechmen van de woestijnvaders die ook in een vrij gekozen lockdown waren gegaan en trachtte iets beter de worsteling te begrijpen waar zij doorheen moesten. Tijd om nog eens de langdradige maar diepgravende roman De man zonder eigenschappen van Robert Musil te herlezen. Tijd om altijd weer de teksten van Meister Eckhart te lezen en te overwegen en in dit geval een tekst voor een publicatie te schrijven. Niet gehaast, maar zo dat elk woord even kon bezinken en vlees en bloed worden. Het werd een tijd om op een onverwachte manier dicht bij mezelf te komen. Het meest verrassend was de vaststelling hoe goed ik in deze eenzaamheid kon leven, terwijl ik in de tijd ervoor dagelijks contacten had, praatte, luisterde, overlegde of plande. Plots ontdekte ik dat er ook een kluizenaar in mij leeft die net dat duwtje van een crisis nodig had om te ontwaken.
De romance bleef niet duren. Gelovigen vragen wanneer er weer wordt gevierd. Men wil opnieuw vergaderen en overleggen, bouwen aan de toekomst. Maar ik wil dat vroegere leven niet meer. Via corona drong het leven mij een wending op waar ik uit mezelf niet toe kwam. Ik wil op een andere manier de laatste periode van mijn leven beleven. De crisis heeft ons op een brutale manier getoond hoe moeilijk het is om vrede in onszelf te vinden.
Ik dacht terug aan de geschriften van de Engelse psychiater Donald Winnicott. In The capacity to be alone beschreef hij hoe via onze kinderjaren ons wordt aangeleerd om alleen te zijn. We ontdekken liefdevolle dingen die transitioneel voorwerp worden en door ermee te spelen ontstaat een transitionele ruimte waarin we alleen kunnen zijn en ook anderen in ons spel betrekken. Zo wordt de basis gelegd voor cultuur en godsdienst.
Wat mij in de voorbije tijd trof, was de radeloosheid en eenzaamheid van velen en het ontbreken van 'de derde (symbolische) dimensie' die gewoonlijk via de transitie groeit. Akkoord, velen moesten in een te kleine ruimte en desolate omgeving met elkaar leven, zodat er weinig plaats voor creativiteit was. Ik was in dat opzicht geprivilegieerd. Toch hebben de reacties mij getroffen.

Kinderen wilden naar school, men snakte naar contact met vrienden, met de grootouders of kleinkinderen. Iemand kreeg de tranen in de ogen bij het drinken van de eerste pint op café. Ik dacht altijd dat we in een samenleving van monaden leefden, elk in zijn eigen eenzame wereldje. En plots bleek hoe extreem extravert onze samenleving is met heel veel contacten die voor een korte opwinding zorgen, maar helaas met weinig echte ontmoetingen.

Het brengt mij bij het thema van deze reeks: zorg voor de ziel in coronatijden. Hebben we als gelovigen niet als eerste opdracht zo te leven dat we vrede en blijheid in onszelf kunnen ontdekken en dat we die ook tomeloos beleven? Is dat niet ons eerste getuigenis naar de wereld om de rijkdom van onze ziel te tonen? Het beleven van een innerlijke blijheid en vrede als basis om zorgend en liefdevol met de anderen, met de natuur en het leven om te gaan. Zorg om de ziel is geen egoïsme. Het gaat om meer dan de tegenstelling introvert – extravert, meer dan de tegenstelling tussen horizontaal en verticaal. Het gaat om een kwaliteit van contact die deze tegenstellingen overstijgt. Ik keer dan terug naar de teksten van Meister Eckhart en wat hij schreef over de zielengrond en de verbondenheid van die grond met de goddelijke Grond die aanwezig is in heel de natuur. Eckhart moet een soort van verlichting hebben doorgemaakt waarbij zijn concrete leven, wat hij had gelezen en bestudeerd, en zijn taak als dominicaan in elkaar schoven. Te midden van een chaotische tijd, van intellectuele en spirituele verschuivingen vond hij in zich zelf, in zijn zielengrond, een openheid en contact die hem alles in blijheid en vrede deed dragen en verdragen. Covid-19 toont nog eens hoe belangrijk het is dat wij als christenen deze innerlijkheid moeten proberen te beleven en te zijn.

Een andere bedenking die ik mij maakte is of deze crisis ook niet een laatste duw is om een einde te maken aan een geloofssysteem dat stilaan voorbij is. We wilden het niet toegeven en bleven voortdoen ook al werden we vreemde vogels in deze samenleving. Ik denk dan terug aan de eerste christenen en hoe zij zich organiseerden en hoe zo de eerste geloofstaal groeide. Het was de tijd van de huisliturgie waarbij de gastvrouw en –heer de hoofdrol speelden. Men kwam samen om te luisteren naar het getuigenis van de eerste tochtgenoten, men brak het brood en zong een psalm. En men deelde met elkaar wat levensnoodzakelijk was. De geschriften van Tomas Halik waren in de voorbije tijd een bron van inspiratie. Ook hij stelt zich de vraag hoe het met ons geloof en met de Kerk verder moet.
Men spreekt vandaag veel over bubbels: de bubbel van familie of van vrienden. Maar is het niet tijd om ook spirituele bubbels te vormen waarin het spirituele en het vriendschappelijke in elkaar grijpen en waar kinderen en jongeren misschien zich weer thuis kunnen voelen. Een beetje zoals die eerste gemeenten hebben geleefd. Het biedt de mogelijkheid om van onderuit, vanuit het geleefde leven tot een nieuwe taal te komen, nieuwe symbolen en rituelen te ontdekken, enz. Zulke samenkomsten kunnen dan gerust afgewisseld worden met een grote viering in een kerkgebouw. Feestelijk en blij om het weerzien en dus anders dan de zondagse plicht.

Maar het gaat om meer dan samenkomen. We moeten samen zoeken naar een andere samenleving waar eerlijke herverdeling, gelijkwaardigheid en broederlijkheid centraal staan. De inhoud van ons geloof en de organisatie van de samenleving mogen we niet teveel aan ‘specialisten’ overlaten waardoor een groei van onderuit wordt belemmerd. (In onze Belgische samenleving is dat schrijnend als je de machteloosheid van onze politici ziet). Er groeiden en groeien allerlei initiatieven van onderuit die een levenskans moeten krijgen en pas daarna door specialisten of kerkelijke bestuurders moeten beoordeeld of uitgediept worden.

Onze samenleving geeft mij de indruk niet veel te leren uit deze crisis, maar ik hoop dat wij als christenen de kracht en inspiratie vinden om ons te heroriënteren.

Marcel Braekers o.p.

e-Kaarsjes



Een e-kaarsje op deze zachte zomeravond buiten, voor de krekels die het uitzingen vanuit hun schuilplaats in de haag. En voor de poes van de buren, die op zijn kousenvoeten in onze tuin een plekje komt zoeken.

Een kaarsje voor de mensen die ik vandaag mocht ontmoeten, fysiek of op het scherm: in een tijd van beperking krijgt elk gesprek meer waarde.

Een kaarsje voor onze studenten uit Peru, Pakistan, Zuid-Afrika… die met een bang hart naar huis zijn teruggekeerd, omdat hun land door corona wordt geteisterd. En hopen dat zij in september nog kunnen terugkeren voor het nieuwe academiejaar…

En nog eentje om moed en wijsheid voor onze politici, die ons weer met tegenzin van alles moeten verbieden - dat zij het land zo goed mogelijk door de 'tweede golf' loodsen.

En dat wijzelf de moed in elkander aanwakkeren. God beware ons...

Ides

De roos kent geen waarom (Angelus Silesius)
Hoe geurt de zomer nu
in rozen zonder tal;
de vlierstruik draagt
al groene bessen.

Verdwaald zoek ik een weg
maar zonder vrezen;
ik hoef toch niet
van elke pijn
te zijn genezen.

Heel hoopvol leer
ik lessen
van overgave
en van laten gaan.

Adeleyd
(zr. Rosa Olaerts)

De woorden van de dichter Angelus Silesius *(1624-1677)*
De roos kent geen waarom,
zij bloeit omdat zij bloeit:
zij denkt niet om zichzelf;
vraagt niet of men haar ziet.

Op e-pero bij Anne-Lieze



Met heimwee denk ik aan de aperitief of koffie momenten na de mis op het terras van Filosofenfontein. We waren er niet weg te jagen! Vervuld en gezegend door een mooie viering en daarna heel blij om elkaar te zien.

Tegenwoordig zet je een stap achteruit in plaats van naar elkaar toe te gaan om te begroeten en te omhelzen. Het hakt er telkens weer in bij mij. Hoe vertel je elkaars nieuwtjes vanop anderhalve meter?

Een hele uitdaging om creatief naar een manier van contact te zoeken. Waar je blij van wordt. Ik pieker er al maanden over!

Wij, de vrouwen van een ‘zekere leeftijd’ zijn nog opgevoed met het maken van een reverence! Uiteraard met neergeslagen ogen, ons aangeleerd door de zusters. Maar dit gebaar diende meer om uit contact te blijven, dan om te tonen hoe graag we elkaar zagen. Toch zit er iets heel mooi en elegant in dit gebaar. Daar hoort natuurlijk een handkus bij van de heren. Dat mag dan weer niet. Een knieval moet wel kunnen! Ik ga alweer dromen!!

Anne-Lieze



Tekening van een corona beertje door An Goen

Graag wens ik ieder van jullie een mooie zomer, gezellige momenten, fijne ontmoetingen, inspirerende gedachten, hoopvolle bezinningen, momenten van gebed en vertrouwen en ga zo maar verder...

Lieve groet,
zr. Rosa Olaerts

Ik vind het e-bubbel een prachtig initiatief en ik heb genoten van de diversiteit aan reacties: het gaf een gevoel van verbondenheid.

Groetjes en succes met e -bubbel!
Ann Linthoudt

Organisatie van een 'Stille wandeling' op 16 Augustus 2020 om 18 uur

Corona bezorgt ons een benarde tijd. Ongevraagd, onverwacht duwt ze allen in de vereenzaming. In eenzaamheid worden mensen plots weggerukt uit een vertrouwde omgeving.
In een stille herdenkingstocht wandelen wij naar de bank van Jo Symons in Heverleebos.

Praktisch:

- We komen samen aan de parking van het Arboretum, (brug E40 Naamse steenweg) om 18h00 op zondag 16 augustus om 18 uur.
- In stilte en aan een rustig tempo langs goed begaanbare boswegen wandelen we tot aan de bank van Jo.
- Daar houden wij een korte bezinning van 10'.
- We wandelen terug via een verkorte weg naar de parking.
- Einde 19h30
- Inschrijven via info@filosofenfontein.be

Welkom,
Jan De Smet en Anne-Lieze Albregts.

PS: Er is geen viering in Filosofenfontein op zondag 16/8/2020.

Kunstwerk 'Michaël' van Simone Reynders

In de kapel van Filosofenfontein hangt sinds precies 10 jaar het wandtapijt 'De Michaël' van de hand van kunstenares Simone Reynders. Twee jaar voordien ging er op FF een tentoonstelling door van meerdere werken van Simone. Het was duidelijk dat Marcel veel belangstelling had voor deze afbeelding van Michaël. Simone had er altijd van gedroomd dat dit werk "in een grote ruimte zou hangen". Voor Marcel zijn 65ste verjaardag heeft Simone dit werk aan Marcel gelaten voor het bedrag dat de kapelgemeenschap voor zijn viering inzamelde!

Sinds het overlijden van Simone (2016) werd een website over haar leven en werken opgebouwd (die is nog steeds in ontwikkeling)

Hieronder vindt u meer achtergrondinformatie over het wandtapijt 'De Michaël' - 2010.

"Ik houd eraan te benadrukken dat iedereen vrij is mijn werk te interpreteren, met hart en verstand, naar eigen inzicht en gevoeligheden", waren de woorden van Simone Reynders.

Michaël is geïnspireerd op de Annunaké, het volk van Niburu, letterlijk betekent dit 'zij die uit de hemel op aarde kwamen' m.a.w. het eerste godenvolk, reeds genoemd in het Oude Testament

(Genesis 6:4). Dit waren reuzen of dieren met vleugels, die op zoek waren naar goud en goedkope arbeidskrachten in de Perzische golf. Zij vermengden zich met de kinderen der mensen, zo is deze Michaël een afbeelding van de menswording - 'mensheid die trouwens nog altijd niet af is'.

Michaël is één van de vier aartsengelen, samen met Uriël (de volheid van zijn, dansen, genieten), Gabriël (de bode van God) en Rafaël (de genezer). Michaël is de engel die het goede verdedigt tegen het kwade, vandaar meestal het zwaard en de helm. Hij is de strijder van het licht.

Dit is het voorlaatste wandtapijt dat Simone maakte.

Uitleg bij de onderdelen van het Wandtapijt van boven naar onder:



Vleugels: verwijzen naar engelen, boodschappers van de goden. Boodschappers van liefde, kracht, inzicht, genezing, leven… Vleugels zijn ook een symbool van bescherming, omhelzing en gedragen worden.

Blauwe figuur: laat de goddelijkheid zien. Vergelijk met Krishna uit India, Isis uit Egypte, de godin die Osiris tot leven kon wekken en Ishtar, de Sumerische vruchtbaarheidsgodin van oorlog en liefde.

Kindje: is de mens in wording - doorheen de vele reïncarnaties om zijn lessen te leren. Elk van ons?

Ouroborosschild: De slang, die in haar staart bijt, is symbool voor de eeuwigheid.

In de driehoek de **scarabee**: de mestkever die voor de Egyptenaren het symbool is voor eeuwig leven. Het symbool van liefde? In een driehoek werd meestal het goddelijke alziende oog afgebeeld.

Rosa mystica of de vijfbladige roos, symbool van de 'oude mysteriën', symbool voor Maria, Isis, de rozenkruisers, geïnspireerd door de tombe van Pieter de Kluizenaar in Hoei.

Planeten rondom = het universum

De draak met één oog (de rand), vormt een gordel van wel-zijn rondom het universum. Niet alleen in China en Japan, maar ook in West-Engeland (Pendragon, de vader van koning Arthur) tot in Mexico (Quetzalcoatl) is de draak een symbool van goddelijke kracht en macht. Het vet van de draak (of van de varaan) = musk of zalf, daarmee werden de koningen gezalfd (Messias, Christos).

Tot slot: ***"De ware onderliggende betekenis voor mij (Simone) is dat we samen op weg zijn, evolueren naar vergoddelijking of spiritualisatie. Het Rijk Gods is in U"***.

We nemen ons voor om in de volgende nieuwsbrieven ook andere werken van Simone Reynders voor te stellen.

Griet Vanden Berghe & Liesbeth Daenen

Hoe zou het nog zijn met …de stoelen?

‘Geen enkele zit goed’.
Het was de eensluidende conclusie van de enquête bij de keuze van de nieuwe stoelen in 2009.

Filosofenfontein moest zich dringend voorbereiden op het nieuwe decennium. Er werd vergaderd en gebrainstormd rond alternatieve vormen van liturgie en bezinning, rond meer verantwoordelijkheden voor leken, vieringen met muziek en dans, en in de tuin. Het werden uiteindelijk nieuwe lampen en nieuwe stoelen.

In een enquête mocht de gemeenschap zich uitspreken over de drie voorgeselecteerde modellen van stoelen. De resultaten waren erg versnipperd. Geen enkel model had voldoende draagvlak. De Raad der Wijzen hakte de knoop door en de nieuwe stoelen kwamen er.

Ze hebben sindsdien een bewogen geschiedenis.
Zo erg zelfs dat er een Speciale Opdrachthouder is aangesteld om na elke viering de stoelen weer op orde te zetten. Perfect op een lijn en op de juiste afstand van elkaar. Lang voor Corona! De afstand zal nu misschien wat veranderen, maar op een lijn zullen ze blijven staan.



Terug naar de enquête en de mooiste commentaar daaruit: ‘Ze zijn alle drie te hoog. Voor mij is het uiterst belangrijk dat ik tijdens de viering een zittende meditatieve houding kan aannemen. Daarvoor moeten de voeten op de grond kunnen, om te kunnen aarden. Bij elk van de 3 modellen ‘zweven’ mijn voeten boven de grond. Met deze stoelen krijg je een zwevende gemeenschap in plaats van een gegronde, geaarde.’

Een prachtig antwoord. Helaas ongeldig. Het antwoord op de multiple-choice vraag was A, B of C.

Frank
Foto: Frank Cuypers

Informatie en interessante weetjes

De Wereldgroep na lockdown

In de gemeenschap van Filosofenfontein vraagt de Wereldgroep aandacht en steun voor initiatieven en projecten die van de wereld een plaats willen maken waar het voor iedereen goed is om te leven, nu en in de toekomst. NGO's inspireren ons hierbij. De verbondenheid tussen "de wereld ginder" en "de wereld hier" is hierbij erg belangrijk.

In het afgelopen werkjaar hebben we twee keer een 'Aperitief Mondial' georganiseerd:

- 27/10/2019
  "De regio van de Grote Meren" door Pieterjan Hamels van 11.11.11
- 9/02/2020
  "Vredeseilanden wordt Rikolto" door An Kindermans van Rikolto

Deze activiteit wordt gesmaakt, maar hoe zal ze eruit zien met social distancing?
Dat weten we nog niet. We dachten wel al aan een thema voor het volgende werkjaar.

Op 2 juni publiceerde 11.11.11 samen met Broederlijk Delen, Bond Beter Leefmilieu, CATAPA, FairFin en Justice et Paix, het dossier "Mineralen voor de energietransitie: naar een koolstofarme samenleving zonder verliezers."

De onderzoeksbureaus VITO en Profundo, onderzochten de mogelijke risico's en oplossingen voor verschillende scenario's naar 100% hernieuwbare energie en een mobiliteitsshift in 2050. In alle scenario's is sprake van een toename van de vraag naar cruciale energiemineralen, maar politieke en technologische keuzes kunnen een groot verschil maken. Je vindt de documenten op de website van 11.11.11.

Mineralen lijkt een erg technisch onderwerp, maar het zijn mensen die in de mijnen werken, die de toestellen bouwen en die smartphones gebruiken. Het sociale en menselijke aspect mag niet in verdrukking komen. De Wereldgroep zal zich inzetten om in het werkjaar 2020-2021 'corona proof' events te organiseren over dit belangrijke thema.

Jan Degraeuwe

Leven met een lege koelkast …

Om 50 jaar Welzijnszorg te vieren hield de organisatie op zaterdag 30 mei 'Picknick Solidair', een feestelijke happening, op het Hooverplein in Leuven. De onthulling in het stadspark van een solidariteitsmuur vol affiches rond armoedebestrijding, was het hoogtepunt. Of juister: dat was de bedoeling want corona besliste dat het feest enkel online doorging.
Die online viering met de lancering van 'Atelier Solidair' en met de onthulling van de 'Solidariteitsmuur' is nog steeds te volgen op de website van Welzijnszorg. De video duurt wel ongeveer 45 minuten.

Armoede vandaag nog? ...
Soms is armoede zichtbaar zoals in het stijgend aantal mensen dat beroep doet op de voedselbank. Meestal blijft armoede buiten het gezichtsveld zoals bij mensen die de huur niet meer kunnen betalen, die noodzakelijke gezondheidszorg uitstellen, mensen wiens koelkast bijna altijd leeg blijft. Corona heeft de situatie van veel mensen in armoede enkel versterkt. De lockdown trof immers vooral die mensen die klein behuisd wonen zonder (speel)tuin, die de stijgende voedselprijzen niet aankonden, die hun interimcontract niet verlengd zagen, …

De overheid heeft gul ondersteuning geboden aan veel groepen in de samenleving, vooral aan die groepen die een sterke lobby vormen. Pas na lang aandringen van armoedeorganisaties heeft de Vlaamse regering een steunpakket van 45 miljoen vrijgemaakt voor mensen in armoede.

Dat geld is zeer welkom en meer dan nodig. Helaas worden de middelen erg versnipperd toegekend en dienen ze te veel ook andere doelen zoals de steun aan de lokale economie. Te weinig wordt aan mensen in armoede de kans geboden zelf te beslissen waar hun noden liggen: de huishuur, de energierekening, de schoolrekening, … En nog: eenmalige premies en noodhulp helpen even maar beter is het structureel in te grijpen. Politieke druk blijft dus nodig.

Als individu kunnen we zelf ook een bijdrage leveren door een heel specifiek project van Welzijnszorg financieel te ondersteunen. Al 163 lokale armoedeprojecten krijgen van WZZ financiële steun om hun werking nu terug te kunnen opstarten. Hen steunen kan via een storting op rekeningnummer BE21 0000 0000 0303 van Welzijnszorg met gestructureerde mededeling 201/1000/14020

Dank bij voorbaat!

Jef Schoenaerts

Boekbespreking

Boekenbijlage: **'Soif'** van Amélie Nothomb[1]
vertaald in **'Dorst'** door Marijke Arijs

Mijn aandacht op de recentste (september 2019) en kleine roman van Amélie Nothomb werd gewekt door een korte aankondiging in de pers. Daarin werd beschreven dat het om het passieverhaal gaat van Jezus, in zijn eigen woorden verteld.

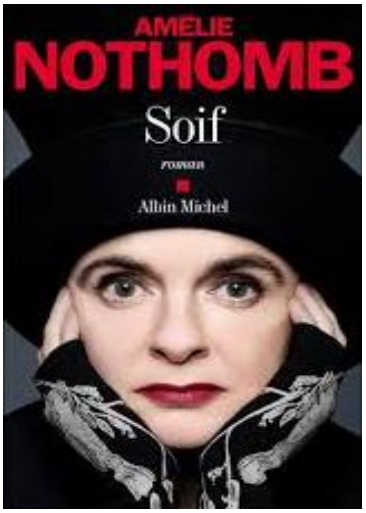

In deze roman geeft Nothomb haar kijk op de figuur van Jezus die zij - naar zij zelf meedeelt - bewondert en wiens lijden haar altijd geïntrigeerd heeft. Zij laat Jezus zelf aan het woord voor èn na zijn kruisdood. Zijn gedachten over dorst in letterlijke en figuurlijke zin, over liefde, lijden en dood zijn niet te vinden in het nieuwe testament.

Niet erg origineel is de beschrijving van de relatie tussen Jezus en Maria Magdalena, maar wat mij wel heeft aangesproken, zijn de zeer menselijke gevoelens die Jezus ervaart doorheen de tragische gebeurtenissen op het einde van zijn leven. Zijn gedachten en innerlijke gesprekken met zijn goddelijke Vader getuigen ook van een groot invoelingsvermogen en van ironie van de schrijfster. (Zo spreekt Jezus geregeld één van de evangelisten tegen …)

De levendige stijl maakt deze roman goed toegankelijk (al is het Frans soms erg gekunsteld - ik ben benieuwd hoe de vertaling klinkt), maar de gedachten zijn zo compact, dat je bij elke zin zou willen stoppen om die te overpeinzen, terwijl het anderzijds zo boeiend is dat je voort wil lezen …. Eén van de raadgevingen uit een recensie is, dat je maar één hoofdstuk(je) per dag zou mogen lezen.

Jacques Perquy

[1] uitgegeven bij Albin Michel

Op Adem met Stef Bos: Het wordt tijd om de tijd te veranderen

In het programma 'op adem' van KRO-NCRV ontvangt Jacobine Geel elke avond een gast in het protestantse kerkje in Nederhorst den Berg, en zoekt uit wat hen inspireert, troost en bemoedigt in deze tijd. Op 4 juni 2020 sprak ze met zanger Stef Bos, die de coronacrisis ervaart als een kantelpunt. Veel mensen vinden dat het coronavirus in deze tijd ons doen en laten beheerst en ons dwingt te veranderen. Hij daarentegen stelt dat wij moeten ingrijpen op de tijd. In onze 'jonge tijd' van de 60-er jaren zongen we tegen de oudere generaties dat hun tijd was geweest (Bob Dylan 'The times they are a changin') en dat er een nieuwe tijd was gekomen.

Stef Bos vindt dat we nu het heft in handen moeten nemen.
Hij schreef zijn ideeën hierrond uit in het lied 'Het wordt tijd om de tijd te veranderen'.

Het wordt tijd om de tijd te veranderen

Kom open je ogen, kop uit het zand
Want de wereld draait door en wij staan aan de kant
En we kijken ernaar en zijn als verlamd
En we bouwen weer muren om landen
Maar waarheen je ook vlucht er is geen weg terug.
Het wordt tijd om de tijd te veranderen.

Want zie we sluiten ons buiten, de gordijnen gaan toe
Sluiten onze ogen want het nieuws maakt ons moe
Maar onze kinderen vragen, waar gaat het naar toe
En we geven hun toekomst uit handen
En we maken met woorden onszelf iets wijs.
Het wordt tijd om de tijd te veranderen.

Want de aarde warmt op en de zeespiegel stijgt
En de minderheid schreeuwt en de meerderheid zwijgt
En we denken weer langzaam in wij en in zij.
Ik zie zwijven[2] die achter ons branden.
Dus de taal bij het woord tot wij worden gehoord.
Het wordt tijd om de tijd te veranderen.

Want we volgen een richting en we gaan nergens heen
Vertrouwen een stuurman die de sterren niet leest
En we varen al jaren verloren op zij.
Het verleden houdt ons gevangen
Maar we zijn nooit zo rijk en zo arm geweest.
Het wordt tijd om de tijd te veranderen.

Je kan het volledige interview hier bekijken en beluisteren.
Dit gesprek duurt slechts 7,18 minuten lang, maar geeft stof om veel langer op te kauwen…

Jef Van den Branden

[2] vergeten woorden

Is het leven in coronatijd voor iedereen gelijk?

Op de website van de federatie Sint-Willibrordus Neerpelt, kan u hierover twee teksten vinden die geschreven werden door Eveline Lemmens. Voor deze twee teksten klik hier en scroll naar beneden, dan komt u ze wel tegen. Als u daar dan nog verder blijft scrollen, kan u nog meer teksten van haar vinden, zoals o.a. over bidden, ook in coronatijd.

#BeterNaCorona



Op 14 april, in volle lockdown, lanceerden verschillende media en denktanks een oproep voor een dringend debat over een sociaal-ecologische heropbouw na de pandemie. Deze oproep verscheen als een opiniebijdrage op de website van de VRT. Sindsdien zijn er verschillende interessante bijdragen op het web te vinden. Op de website van MO* vind je een uitgebreid dossier over deze problematiek.

Ook Broederlijk Delen heeft zich aangesloten bij dit initiatief en organiseerde onlangs, op 23 juni 2020, een webinar #beternacorona:

> *"De coronacrisis is een keerpunt. Wat gisteren ondenkbaar was, is nu algemeen aanvaard. Als samenleving herontdekken we wat essentieel is: welzijn en solidariteit. Dat biedt kansen. De wereld 'na', hoe geven we die vorm?"*

De sprekers waren:

- **Nick Meynen**, auteur, journalist en medewerker bij European Environmental Bureau – EEB;
- **Lien Vermeersch**, lokaal vertegenwoordiger in Bolivia bij Broederlijk Delen;
- **Thomas Craenen**, programmaverantwoordelijke Bolivia, Colombia en Peru bij Broederlijk Delen;
- Moderator was **Katelijne Suetens**, Beleidsmedewerker Israël-Palestina en Teamcoördinator Politiek bij Broederlijk Delen.

Jef Schoenaerts en ikzelf hebben dit gevolgd, samen met nog een 40-tal andere deelnemers.

Lien schetste de situatie en de coronamaatregelen in Bolivia. Hoe de armste en meest kwetsbare bevolkingsgroepen het hardst getroffen worden. De lockdown was er strenger dan bij ons. En dit met ongeveer 70% van de bevolking die in de informele sector werkt, zonder enige vorm van sociaal of economisch vangnet.



Nick vertelde over de maatregelen die in Europa worden genomen. Aan de ene kant is hij hoopvol. Positief is bijvoorbeeld dat de Europese solidariteit eindelijk op gang komt. Aan de andere kant waarschuwt hij voor de drukkingsgroepen en de macht van grote bedrijven die regeringsleiders de handboeien kunnen aandoen. Hij benadrukte ook de onderlinge samenhang tussen de verschillende crisissen die we nu beleven (gezondheid, sociaal, economisch, ecologisch).

Thomas kaderde de problematiek wat ruimer in Latijns-Amerika en ziet ook gelijkenissen met Europa. "*Corona legt de constructiefouten van de maatschappij bloot*".

Het volledige gesprek is hier nog te volgen.

Katelijne verwees in haar inleiding naar de campagne van Broederlijk Delen voor de volgende twee jaar. Hierbij staat het delen weer centraal. Het delen dat een verandering van het systeem moet mogelijk maken in de richting van een meer rechtvaardige en duurzame maatschappij.

Uit de coronacrisis kunnen we leren dat leven met minder mogelijk is, als we meer zorgen voor sociale interacties. En dat het nu het moment is om dat structureel vorm te geven.

Alfons Van Daele

En tot slot

Een boom met één stam en vele vertakkingen,

dat is hoe ik over solidariteit denk.

We zijn één mensheid, we komen voort uit dezelfde stam.

Maar we zijn verschillend, we vormen vele vertakkingen

en we doen op vele manieren aan solidariteit.

We versterken elkaar met onze levenssappen.

Dit is een stukje uit de getuigenis van Petra Schippers over Solidariteit

Meerdere dergelijke getuigenissen over solidariteit zijn te zien op youtube.